

Život v oblacích aneb Luftbaba
příběh průkopnice českého balónového létání
paní Jany Bartošové
(scénář k rozhlasové reportáži)

Vypracovaly: Karolína Pácalová, Kristýna Spurná,
Klára Svorová, Květa Vu
žákyně Základní školy Tusarova 21, Praha 7
pod vedením učitelky Mgr. Lenky Kučerové

Paní Bartošová měla šťastné dětství, na které ráda vzpomíná. Hodně toho prožila. Ona, ani její rodina nebyli zasaženi politikou.

Krásné vzpomínky má hlavně na školu.

My jsme byli bezvadná třída. Je pravda, že teď jsme se už neviděli od roku 95, kdy já jsem udělala poslední setkání spolužáků. A vzhledem k tomu, že dneska je trošičku problematický se dozvědět kontakty na všechny lidi, tak se mi to už nepodařilo dát do kupy.“

K létání se dostala zvláštní náhodou...

„Když byl rok po okupaci. To bylo v roce 69. To už jsme vlastně byli odmaturovaní a sešli jsme se všichni na toho 21. srpna na Žofině, na zahradní restauraci. No, ale že jsme tu pusu měli furt takovou nevymáchanou, tak najednou prostě támhle vedle u stolu na nás promluvil nějaký pán. No, a vím, že měl hrozně ostře řezaný rysy. Hubenej, takovej prostě a ještě žvejkal a tou pusou divně kroutil. Něco řekl a já si už nepamatuju co, a jak já jsem byla od tý huby, tak já jsem řekla: „Kluci, já mám sto chutí mu jednu vrazit.“ A on se na mě podíval a řekl: „Tak to udělejte.“ A tak jsem se otočila a...“

Ten pán si k nim přisedl a začal jim vyprávět, že je učitel paravýcviku ve Svazarmu, což byl Svaz pro spolupráci s armádou. Řekl jí, že má rád energické a rozhodné lidi. Poté paní Bartošové nabídl, aby se k nim přišla podívat na jejich činnost, jestli by se jí to zalíbilo.

Paní Bartošová po revoluci začala podnikat a měla svoje vlastní logo „Luftbaba“, které se chytlo. Dokonce se líbilo natolik, že se objevilo v pohádce Zdeňka Svěráka.

Paní Bartošové se stal roku 1997 vážný úraz, když se při přistávání balonu jeden pasažér zvedl, kdy neměl.

„Já vím, že jsem dostala hroznou ránu přes hlavu, a že jsem si v duchu říkala: ještě jedna rána a bude konec.“

Při operaci po úrazu se náhodou přišlo včas na zhoubný nádor – to ji zachránilo.

Paní Bartošová měla komplikovaný, ale krásný život. Celou dobu se řídila tímto mottem:

„Věřit, věřit lidem, dokud se v nich nezklamu.“

